

[Morten Lange.]

rationalisering og modernisering af markedsbehandlingen skal finde sted. Disse to ting må vi nok afgørende se på, når vi skal bedømme, om vi er tilhængere eller modstandere af de lovforslag, der er fremsat.

Jeg kan med det samme sige om kornordningen, som vi nu, jeg ved ikke for hvilken gang, har til debat her i tinget, at den har bestemt ikke forbedret sig væsentlig, siden den først blev foreslået, jeg tror, det var i 1936. Principielt er det den samme lov, og den har den samme tendens og har altid i første omgang fremmet de store brugsinteresser. Den har været til skade for de mindre brug. Det kan man afhjælpe mere eller mindre ved en kompensation, og jeg er såmænd ikke særlig uenig med det ærede medlem hr. Kirkegaard, jeg tror nok, man har fået det lagt sådan efterhånden, at det er det, som måske mest er familiebruget, nemlig den lille bondegård, der i særlig grad bliver ramt af kornordningen, og de andre, der bliver ramt af den, er måske hønseriejere og andre udmærkede producenter. Men det er i hvert fald givet, at kornordningen er en ordening, som direkte fremmer de store brugsinteresser, og den gør det på den måde, at den ved at fastsætte en kunstig høj kornpris støtter en tendens til udvidelse af kornarealet og dermed hele det dyrkede areal, også areal af tvivlsom dyrkningsværdi. Det er mit ganske bestemte indtryk, at vi ved hjælp af kornordningen og andre støtteforanstaltninger har fået opdyrket for meget mindreværdig jord her i Danmark, simpelt hen fordi man kunstigt har gjort det økonomisk forsvarligt, selv om det egentlig ikke var det. Den tendens til udvidelse af opdyrkningen af mindreværdige arealer, der i temmelig lang tid har gjort sig gældende herhjemme, tror jeg bestemt, vi må se at få sat en alvorlig stopper for; men det sker ikke ved fortsat at subsidiere korn dyrkningen.

At kornloven samtidig fordyrer den forædlede produktion er klart; det har altid været klart, så deri er der intet nyt. Det kan man naturligvis kun delvis klare ved kompensation til nogle af dem, der laver den forædlede produktion.

Der er en ting til, jeg gerne lige vil tage frem, og som jeg synes, den højtærede landbrugsminister nu bliver nødt til for

alvor at gøre noget ved. Det er spørgsmålet om kornordningen og forbrugerhensynet. Det er jo bekendt — det er en sag, der har været diskuteret i mange, mange år — at et godt bagemel kan man desværre ikke fremstille af dansk hvede. Det er naturligvis muligt at forbedre bagekvaliteten lidt ved forskellige processer, men det er ganske afgjort, at det udenlandske mel, specielt det canadiske, er væsentligt bedre til at bage brød af. Vi har næsten hele tiden en indmalingspligt på 100 pct. for dansk hvede, og vi må derfor klare os med et dårligere produkt.

Det er ganske urimeligt og uforståeligt for forbrugerne her i landet, at man skal give støtte, til dels endda en ekstra dyr støtte, til brødkornsdyrkningen, og derefter — netop fordi man har subsidieret brødkornet herhjemme — ikke for en billigere penge kan skaffe sig mel af en bedre bagekvalitet. Det er simpelt hen en urimelig fremgangsmåde. Denne form for støtte er en strukturfejl. Den kan måske være rimelig i et enkelt år, når vi tilfældigvis har dyrket for meget hvede, men det skal ikke være en struktur, vi skal leve under resten af vort liv. Det er urimeligt.

Lad os glæde os over, at den højtærede landbrugsminister, som formodentlig også hørte denne min klage sidste år, dog har taget en enkelt ændring op i kornloven denne gang, idet nemlig det såkaldte lagertillæg er blevet sløjft. Det anser jeg for at være et fremskridt, men det er kun en af disse småændringer: et år forbedrer man kornloven en smule, og et andet år gør man den værre. Det er dog stadig væk sådan, at kornloven, som den foreligger, principielt er forkert; den har et forkert struktursigte, og derfor kunne man roligt langt om længe befri os for den.

Jeg skal sige meget lidt om rapsordningen. Den er principielt af samme karakter som kornordningen og er først og fremmest til støtte for de større landbrug, som nu engang dyrker raps. Den finansieres af de mindre forbrugere, nemlig dem, som fortrinsvis køber margarine, idet margarineprisen jo får en passende stigning i forhold til, hvad rapsprisen kunstigt er fordyret med. Det er et udpræget eksempel på en asocial lov, og når den nu skal ind i den såkaldte helhedsløsning, må det være en